03 082

De Oude FILIPYN.

Op een Fraaye Wys.

1.

Een zeker vrouw nog jong van jaren,
Doch matig vroom en fyn,
Ging voor de tweede maal zig paren,
Met een oude Filipyn;
Hy had veel geld, zy flecht gefteld,
Glad als een aal, en zwaar brutaal,
Een kwezel door haar maag,
Een regte Mannen plaag,
Zy ftond des morgens vroeg uit 't bed,
Terwyl de man de Koffy zet,
Dan ging zy hard aan 't bidden,
En aan het zingen door berouw,
De buuren zeiden, dat is een vroome Vrouw,
Maar het was om Filipyn,
Te verblinden door den fchyn.

2.

Somtyds kwam haar een Heer bezoeken
Het leek wel een Proponent,
Hy bragt haar zakken vol met boeken,
Reeds lang door haar bekend;
Dan ging zy heen, met hem alleen,
Wat vroom genot, de deur op flot,
Nu dagt den Ouden Heer,
Myn Vrouw die zingt niet meer,
Een uurtje 's morgens dan is 't gedaan,
Dan mag de deur weer open ftaan,
Filipyn die fprak: kyk dat is een vrome Man,
Die doet zyn best, myn vrouwtje, kyk die zweet er van;
o Domme Filipyn.
Gy moet volmaakt blind zyn.

3.

De vroome Vrouw moest daaglyks lere,
Een goede ftyve les,
Want onze vriend kon kathechiferen,
Zoo goed als andre zes,
Hy lag haar klaar, en openbaar,
De waarheid voor, zo door en door,
Dat zy het vatten kon,
zo klaar gelyk de zon,
Maar Filipyn fprak tot zyn Vrouw,
Wat doet die Proponent by jou?
Het Vroutje fprak, maar Ezel wilt gy weeten wat hy doet,
Hy plant de wet en de Propheten in myn gemoed,
o Domme Filipyn,
Gy moet bedrogen zyn.

4.

Eens op een tyd wanneer zy zamen,
In het kamertje alleen,
Als na gewoonte ftudie namen,
Ging het Oudje daar eens heen,
Hy luiftert, daar hy dagt, dat is raar,
Door het Sleutelgat,
Daar zag hy wat,
Zyn Wyf lag daar gansch naakt,
Ik wed dat hy zinneloos raakt,
De Proponent ook uitgekleed,
Dag zag hy door een andere fpleet,
Hy vloekte op zyn Hoogduitsch,
Want dat was hy gewend,
Das dich ter Teufel holt, dü Himmel taufent faperment,
o Arme Filipyn, u Wyf dat is een zwyn.

5.

Zy fchrikte voor het vreeslyk leven,
De Oude was als dol,
De Proponent begon te beven,
De Kerfftok was nu vol,
De oude Heer, bromt als een beer,
Trapt met een ruk, de deur aan ftuk,
Nu zag hy alles klaar,
Nog moest hy zwygen maar,
Want wat hy ondervonden had,
Gelooft geen Mensch doch in de ftad,
Want niets is op de gantfche Wareld zoo vry,
Als Proponenten list en huichlary,
Dus arme Filipyn, gy moet bedrogen zyn.

E I N D E.

EEN NIEUW LIED.

Van de vriendelijke DOCHTER uit deze buurt.

STEM: *à Nicolai.*

1.
Jongmans wilt gy gaan uit minnen,
Ik weet een Dochter jong en fris,
Maar gy moet niet lang verzinnen,
Want zy wagt met derenis,
De liefde komt haar hart doorsteken,
Ach, 't is zoo een hupse Meid,
En zoo aardig in haar spreken,
Zy lacht altyd, zy lacht altyd.

2. Zy kan flyven en stryken,
Haar gelyk kan er maar zyn,
Ja marbleu 't is zoo een ryke,
Vyftien bunder maneschyn,
Van voren draagt zy ronde knoppen,
't Is de fleur van de jongheid,
Komt gy daar eens aan te kloppen,
Zy lacht altyd, zy lacht altyd.

3. Als gy daar wilt henen trekken,
Zy zal wezen gaauw content,
Maar gy moet van trouwen spreeken,
Schoon dat gy het niet en meent,
Als gy maar zegt, ach myn beminde,
Met met lief getalligheid,
Gy zult het wel ondervinden,
Dan lacht zy altyd, dan lacht zy altyd.

4. Wilt gy dan een mondje geven,
Aan dit allerzoetste beeld,
Gy zult haar doen geheel herleven,
't Is de liefde die haar kweld,
Zy zal haar liefde laten blyken,
Want zij is gaarn gevrijd,
Gij moet haar wat zoetjes strijken,
Dan lacht zij altijd, dan lacht zij altijd.

5.
Streelen ende carresseren,
Dat is 't geen dat zij betragt,
Zy en zal ook niet mankeeren,
Al was het den heelen nacht,
De slaap die kan zij overwinnen,
Daar voor lijd zij geene strijd,
Klopt gij eens aan haar kinne,
Dan lacht zij altijd, dan lacht ze altijd.

6. Jongmans wilt niet langer wachten
Troost dit allerliefste beeld,
Die bij dagen en bij nagten,
Door de liefde word gekweld,
Gij moet deez' Maget niet verfoeijen,
Offschoon ik dit hen gezeid,
Als zij melken gaat haar koeijen,
Dan lacht ze altijd, dan lacht ze altijd.

7. Het en is geen scholder doosje,
't Is een Meisje naar de zwier,
En een kleur gelijk een roosje,
Zij leeft gaarne in plaisier,
Van lijf en leden is zij ferm,
En zij kleed haar na den tijd,
Als g'haar neemt in uwen arm,
Dan lacht ze altijd, dan lacht ze altijd.

8. Haar hart komt op te vliegen,
Als zij een Jongman ziet,
Ik en moet daarom niet liegen,
Het is hier kotteling gefchied,
Jan Klaas die sprak, ach lief geprezen,
Gy zult haast wezen mijne Bruid,
De vreugd kwam door haar hart gerezen,
Zij ging lagchen overluid.